

Řeknu vám, letos jsem se po festivalech docela najezdil. Nedávno jsem se chtěl se svými zážitky svěřit příteli Jiřímu, ale ten mě hned v úvodu odrovnal následující otázkou: Každý víkend jeden festival, člověče, kde na to bereš?! Vysvětlil jsem mu, že většinou jsem tam byl jako účinkující nebo jako akreditovaný novinář, ale on už se svého tématu nevzdal. Diskutovali jsme chvíli o cenách vstupného na folkových festivalech, než jsem zjistil, že tato tematika Jiřího až tak nezajímá. Jiří se mi totiž svěřil, že si vlastně vstupenky nikdy moc nekupoval. Na většině festivalů vždycky stačilo využít chvilkové nepozornosti pořadatelů u brány a nebo si prostě najít slabé místo v jinak bezvadném oplocení celého areálu.

Jenže ouha. Jak sílí ekonomický tlak na pořadatele, postupně si všichni uvědomili, že vstupné nelze zvyšovat donekonečna a začali činit i jiná, ekonomicky úsporná opatření. Mimo jiné se také zaměřili na neplatiče a černé diváky. Na festivalech se proto objevily důmyslné systémy všelijakých vrácenek a nevrácenek, vstupenek a půl až čtřičtvrtěvstupenek, zkrátka logici a matematici měli jistě zase jednou pré. Tedy aspoň na těch hlavních festivalech. Na těch menších, kde si nemohli dovolit zaplatit výpočetní středisko, sice kontrolovali vstup do areálu primitivněji, ale přinejmenším stejně ostražitě.

Byl bych samozřejmě nerad, kdyby někdo chápal tyhle řádky jako stížnost na ceny vstupného nebo přílišnou hamižnost či snad lakomost pořadatelů. Ba naopak, myslím si, že zabezpečit se dobře proti černým divákům je do jisté míry správné. A to sice z jednoduchého důvodu: čím víc je na festivalu "černochoů", tím méně je platicích diváků. A čím méně je platicích diváků, tím menší je zpravidla zisk pořadatele, pokud tedy vůbec nějakého zisku dosáhne. V případě, že černochoů bylo hodně, nepokryje většinou tržba ani náklady a pořadatelů zbývá napřesrok jedině: zvýšit vstupné. A koho se to dotkne? Černochoů? Kdepak! Dotkne se to nás, obyčejných platiců.

Takže o to jako by nešlo. Mě jen zaujalo, jak se letos jednotlivé vstupenkové systémy festival od festivalu lišily. Nejčastější byly asi systémy ústřížkové, to znamená, že část vstupenky byla zároveň vrácenka a tu vám vždy pořadatel při vstupu do areálu jednoduše ušmíknul. Pokud byla akce několikadenní, existovala na každý den jiná vstupenka a jiná vrácenka. K dokonalosti dovedli tenhle systém na nejmenovaném festivalu, kde byly každý den tři festivalové scény. Vstupenky a vrácenka tam byly zvlášť nejen na každý den, ale i na každou scénu, takže pokud jste ten typ jako já, že většinou cirkulujete celý den mezi scénami placenými i neplacenými, může se vám stát, že se večer zastavíte před vlastním stanem a zuřivě začnete hledat vrácenku právě pro tuto příležitost.

Aby toho nebylo ještě dost, k mikrofonu scény A se druhý den přitočí usměvavý konferenciér a

medovým hlasem oznámí, že mezi nás pronikli zřejmě nějakí černoši, takže mezi námi bude procházet nenápadný ujo a decentně se vyptávat na naše vstupenky. Místo poklidného poslechu Redla tedy trnu hrůzou, protože moje žena si před čtvrt hodinou odskočila na Nedvěda na scénu B, má obě naše vstupenky u sebe a zřejmě se hned tak nevrátí.

Nebo jsme hráli na nejmenovaném regionálním festiválku, kde se překrásná přírodní scéna nedala dost dobře oplotit. Pořadatel tedy stanovil dvě statné výběrčí středního věku a ty dvě milé ženy vždycky kasírovaly nově příchozí a usednuvší. V jeden moment však (asi přijel vlak či co) se nahnulo najednou víc lidí, než uvaděčky stíhaly a těm pak nezbylo, než obejít již sedící nováčky a prodat jim vstupenky. Samozřejmě, že se jim nepodařilo zapamatovat si všechny, a tak žily v neustálé nejistotě, že mají v hledišti černochoy. Tuto jistě frustrující skutečnost se pak snažily dohnat zpětnou revizí všech přítomných. V praxi to dopadlo tak, že třeba takový Zubřík, který na ně měl největší štěstí, byl legitimován celkem sedmkrát během jedné hodiny.

Nebo jinde. Středně velký festival, první ročník, ale organizačně perfektně zmáknutý, prostě akce na úrovni. Když jsme se jako muzikanti přišli akreditovat, obdrželi jsme na krk kartičku s kulatým razítkem a pak něco, co nás opravdu pobavilo. Usměvavé slečny na nás vytáhly ze šuplíku barevné PVC pásky a pomocí nerozebíratelného spoje (v tomto případě nýtu) nám je přidělali na zápěstí libovolné ruky. Zdálo se mi to jako celkem prima nápad až do té doby než jsem zjistil, že se s tím vynálezem bohužel nedá hrát na kytaru. Zcela potupně jsem pak v zákulisí chvílku před vystoupením upízlal kroužek mým kapesním nožkem a strčil si ho do kapsy. Po zbytek dne, vždy při přechodu do hlídané zóny jsem pak vysvětloval strážcům zákona, proč že jsem tento podlý a jistě odsouzeníhodný čin spáchal. Musím ale na druhou stranu říct, že jsem se vždy setkal s pochopením a milým úsměvem a že průtahy s odbavením nedělala ani ostraha WC, což jsem v jedné těžké chvílce zvlášť ocenil.

Taky jsem si snažil představit, jak to bude s černými pasažéry v budoucnosti. Kdejaký odborný časopis už nás straší takzvaným věkem čipů, kdy nákup v obchodě, legitimování policistou nebo vstup do vlastního bytu bude jen otázka přiložení vhodně voperovaného čipu na čtecí zařízení. Vstupenky na festivaly pak přestanou mít tištěnou podobu a vy u vchodu prostě přiložíte čip. Počítač pořadatele si automaticky převede příslušnou částku za vstupné z vašeho účtu na pořadatelův a bude to vyřízené. Nebo je možné, že v té době už bude takový blahobyť, že vstup na festivaly bude zdarma. Můj přítel Jiří je samozřejmě spíš pro tu druhou variantu, ale já v této otázce zůstávám poněkud skeptický. Jedno je jisté, černoši to budou mít v budoucnu pořádně těžký.

Ale abych to shrnul. S pořadatelem je prostě čím dál tím větší sranda. Odlišný názor na to má opět můj přítel Jiří, kterému se letos bez zaplacení podařilo dostat už pouze na dva festivaly a to

O létu, poradatelích, cernoších, a tak...

Napsal uživatel Šaolín
Středa, 01 Zář 1999 01:00

ještě na ty, na které původně vůbec nechtěl. "Je to mizérie," prohlásil, když mi líčil, že všechny běžné "únikovky" zůstaly letos zataraseny a že poradatelé se střídají podél plotů v pravidelných intervalech. A já jsem rád, že i takové informace se od něj dozvím. Nebýt Jiřího, ani bych si těch tichých a nenápadných lidiček u plotů nevšiml. Na jednu stranu mi nevadí, že tam jsou, ale na druhou stranu je to prostě jistý ukazatel toho, jací jsme. A já doufám, že těm klukům a holčkám v oranžových vestách bude moci dát poradatel časem i nějakou příjemnější práci. Zaslouží si to...